

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 206/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 2B, Pezinok, proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-10C/167/2010-745 z 30. januára 2024, rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/51/2024 z 11. júna 2024 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/163/2024 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 19 a čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 47 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 2, čl. 3, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia, ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/167/2010 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8Co/51/2024. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie. Navrhuje prikázať mestskému konať v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/167/2010 bez zbytočných prieťahov, priznať sťažovateľovi finančné zadostučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že mestský súd rozsudkom č. k. B1-10C/167/2010-745 z 30. januára 2024 rozhodol tak, že zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal proti žalovanej Slovenskej republike náhrady nemajetkovej ujmy (689 000 eur) a náhrady škody (5 525 423,44 eur) z dôvodu zodpovednosti štátu za škodu

spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia či nesprávneho úradného postupu, ako ani vznik škody. Vyhodnotil, že sťažovateľom namietané uznesenia vydané v rámci prípravného konania nemožno označiť za nezákonné, keďže o nenaplnení predpokladu spáchania trestného činu obvineným ako nevyhnutnej podmienky na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia nemožno hovoriť v dôsledku zastavenia trestného stíhania pre premlčanie, ako to bolo vo veci sťažovateľa. Tiež konštatoval, že na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť sťažovateľovi spôsobená nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v prietáhoch počas obdobia takmer 15 rokov konania, slúži iný inštitút, ktorý mohol sťažovateľ v rámci prípravného konania na ochranu svojho práva využiť. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, stotožňujúc sa so skutkovým a s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Doplnil, že vo vzťahu k rozhodujúcim skutočnostiam na priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za prietahy v trestnom konaní sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktoré najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutým rozhodnutiam a postupu všeobecných súdov podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Všeobecné súdy nekonali riadne so sťažovateľom splnomocnenou advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, keď v období od 8. septembra 2016 do 4. novembra 2023 nebola súdom prvej inštancie predvolávaná na jednotlivé pojednávania vo veci samej a neboli jej doručované všetky rozhodnutia vnútroštátnych súdov ani napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, čím bolo porušené právo sťažovateľa byť v konaní pred súdom zastúpený advokátom, ako aj právo na rovnosť a kontradiktórne súdne konanie. Sťažovateľ nebol riadne a účinne upovedomený elektronicky mailom o verejnom vyhlásení rozsudku najvyššieho súdu, hoci o to vopred žiadal. Konanie všeobecných súdov je tendenčné, formalistické, nezákonné a nespravodlivé.

b) Všeobecné súdy sa dopustili neprípustnej (re)interpretácie prejavov vôle a vyjadrení sťažovateľa v konaní, vec nesprávne právne posúdili, nevenovali pozornosť preukázaniu ublíženia na zdraví sťažovateľa, namietaného neľudského a ponižujúceho zaobchádzania so sťažovateľom ani porušeniu čl. 3 dohovoru.

c) Napadnuté rozhodnutia nie sú riadne, presvedčivo, racionálne a konzistentne odôvodnené. Žaloba bola podaná riadne a včas, teda sťažovateľom uplatnený nárok nie je premlčaný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom mestského súdu a rozsudkom krajského súdu:

4. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv

a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti [k tomu pozri § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

5. Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému rozsudku mestského súdu opravný prostriedok (odvolanie), ktorý aj využil. Rovnako využil aj opravný prostriedok (dovolanie), ktorý mal k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti porušeniu práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku mestského súdu bol krajský súd a vo vzťahu k rozsudku krajského súdu najvyšší súd. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

6. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

7. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, resp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

8. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k posúdeniu rozsudku najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľa.

9. V rámci posúdenia uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP, ktorým sťažovateľ namietal zaujatosť sudkyne JUDr. Silvie Rovňánkovej, najvyšší súd poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v bode 26, s ktorým sa stotožnil, konštatujúc, že z obsahu spisu nevyplýva žiadna okolnosť svedčiaca o tom, že by u zákonnej sudkyne JUDr. Silvie Rovňánkovej neboli dané dostatočné záruky objektívneho, nezaujatého a nestranného rozhodovania, pričom sťažovateľ neuviedol žiadny zákonom uznaný dôvod zaujatosti spochybňujúci nezaujatosť sudkyne súdu prvej inštancie. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorého naplnenie sťažovateľ videl v tom, že súd prvej inštancie sťažovateľovi a jeho advokátke JUDr. E. Korčekovej do vydania rozsudku nedoručil vyjadrenie žalovanej k veci –

záverečnú reč, najvyšší súd poukázal na záver krajského súdu, ktorý vyhodnotil, že pokiaľ by aj súd prvej inštancie pochybil tým, že nedoručil záverečnú reč žalovanej žalobcovi, bolo konanie na súde prvej inštancie ako celok zákonné a spravodlivé. V tejto súvislosti poukázal na to, že sťažovateľ na pojednávaní 22. septembra 2020 z prednesu zástupkyne žalovanej vedel, že súdu bola doručená 9. marca 2020 záverečná reč, no napriek tomu na pojednávaní jej nedoručenie nenamietal, a preto odvolací súd posúdil v tomto smere odvolacie námietky sťažovateľa ako účelové, nezistiac porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Vo vzťahu k sťažovateľom vyjadrenému nesúhlasu so skutkovými a s právnymi závermi konajúcich súdov z dôvodov, ktoré sa podľa sťažovateľa nezhodujú so skutočnosťou, s vykonanými dôkazmi a predstavujú nesprávne právne posúdenie, najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá na odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. V nadväznosti na tú časť dovolania, v ktorej sťažovateľ namietal nesprávne právne závery krajského súdu, najvyšší súd pripomenul, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením, preto vyhodnotil, že v tejto časti dovolania nešlo o prípustné dovolacie dôvody. Ako nespôsobilú založiť prípustnosť dovolania vyhodnotil aj námietku sťažovateľa, podľa ktorej súdy oboch inšancií nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a nepripustili vykonanie sťažovateľom navrhovaných dôkazov. Z bodu 15 napadnutého rozsudku vyplýva, že pre najvyšší súd bolo kľúčové, že z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejмый jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, ktorého výsledkom bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého sťažovateľ nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť, a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. Poukázal na to, že vznik nemajetkovej ujmy sťažovateľ ani bližšie nešpecifikoval, preto ani nebolo potrebné vykonať dokazovanie výsluchom ním navrhnutých svedkov. Podľa názoru dovolacieho súdu spôsob, akým odvolací súd dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá zákonným ustanoveniam a úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky. Vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ nevymedzil v podanom dovolaní žiadnu právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, rezultujúc, že dovolanie v tejto časti nebolo odôvodnené prípustnými dôvodmi a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

10. Po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu, reflektujúc spôsob jeho odôvodnenia v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok je vnútorne logický a nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle dovolacieho súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľa vo vzťahu k všetkým uplatneným dovolacím dôvodom, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil a podporil aktuálnou judikatúrou súdnych autorít. Z jeho obsahu je možné celkom jasne vyvodiť záver, že dovolacie námietky sťažovateľa neboli posúdené ako dôvodné. Ústavný súd tak uzatvára, že nezistil žiaden zásah do označených práv sťažovateľa, ktorý by bolo možné z ústavného hľadiska označiť za neospravedlňiteľný. Ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľa ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti osobitne namietal, že vo vymedzenom období od 8. septembra 2016 do 4. novembra 2023 všeobecné súdy riadne nekonali so sťažovateľom splnomocnenou advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, keď nebola súdom prvej inštancie predvolávaná na jednotlivé pojednávania vo veci samej a neboli jej doručované všetky rozhodnutia vnútroštátnych súdov. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom dovolania sťažovateľa, z ktorého zistil, že predmetná námietka nie je obsahom podaného dovolania, a teda sťažovateľ ju uplatnil prvýkrát až v konaní pred ústavným súdom, čo v zmysle princípu subsidiarity zakladá jej neprípustnosť. Napriek uvedenému ústavný súd uvádza, že po preskúmaní príloh ústavnej sťažnosti zistil, že práve z dôvodu nedostatku riadneho splnomocnenia advokáta na zastupovanie sťažovateľa v dotknutom konaní bol uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/151/2022 z 29. júna 2023 zrušený rozsudok krajského súdu č. k. 8Co/12/2021-645 z 18. mája 2021 a rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava I č. k. 10C/167/2010-609 z 20. októbra 2020 a vec vrátená mestskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd v ňom uložil súdu prvej inštancie vyzvať právnu zástupkyňu sťažovateľa na oznámenie, či zastupuje sťažovateľa v celom konaní, a ak ho zastupuje, aby založila do spisu riadnu plnú moc na celé konanie. Sťažovateľom namietaný nesprávny procesný postup okresného súdu a krajského súdu tak bol napravený zrušením označených meritórnych rozhodnutí najvyšším súdom, vrátením veci mestskému súdu na ďalšie konanie, vydaním výzvy mestského súdu z 31. októbra 2023 formulovanej v zmysle pokynu najvyššieho súdu a predložením riadneho splnomocnenia sťažovateľa advokátke JUDr. Emílii Korčekovej na zastupovanie sťažovateľa v konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. B1-10C/167/2010 zo 6. novembra 2023. Námietka sťažovateľa je tak neopodstatnená.

12. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nebol doručený jeho advokátke, ústavný súd uvádza, že z príloh ústavnej sťažnosti zistil, že dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu doručené mestskému súdu 27. augusta 2024 bolo spísané advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, no z jeho obsahu nevyplýva, že by jeho prílohou bolo aj splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátkou v dovolacom konaní. Zo splnomocnenia zo 6. novembra 2023, ktoré tvorí prílohu ústavnej sťažnosti, však vyplýva, že okrem zastupovania sťažovateľa v konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. B1-10C/167/2010 je udelené aj na zastupovanie sťažovateľa v odvolacom a dovolacom konaní. Z § 110 ods. 1 prvej vety CSP v spojení s § 438 ods. 1 CSP vyplýva, že ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Z uvedeného tak vyplýva, že mestský súd nepostupoval procesne správne, ak napadnutý rozsudok doručil priamo sťažovateľovi. Sťažovateľ však v ústavnej sťažnosti neobjasnil, ako malo byť uvedeným nesprávnym procesným postupom zasiahnuté do ním označených práv. Je zrejmé, že napadnutý rozsudok sa dostal do dispozičnej sféry sťažovateľa, keďže mu bol doručený a namietaným nezákonným postupom súdu nebolo sťažovateľovi znemožnené, aby na ústavnom súde uplatnil ochranu svojich práv v dôsledku ich tvrdeného porušenia napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Aj s prihliadnutím na absentujúcu argumentáciu sťažovateľa tak ústavný súd uvedené procesné pochybenie nevyhodnotil ako také, ktorého intenzita by odôvodňovala vyslovenie záveru o porušení sťažovateľom označených práv. V tejto súvislosti ústavný súd predostiera, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi, a preto je povinnosťou ústavného

súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania (a v nadväznosti na to aj samotného rozhodnutia) nezaloží.

13. Sťažovateľ tiež namietal, že nebol riadne a účinne upovedomený elektronickými prostriedkami o verejnom vyhlásení rozsudku najvyššieho súdu, hoci o to vopred „*pro futuro*“ žiadal. Ústavný súd v tomto smere už v minulosti konštatoval (II. ÚS 169/2019, II. ÚS 152/2020, II. ÚS 162/2020, II. ÚS 485/2020), že pokiaľ strana sporu bola s miestom a časom verejného vyhlásenia rozsudku oboznámená zverejnením oznámenia na oznamovacej/úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu (prípadne písomne), avšak nie aj prostredníctvom elektronických prostriedkov, a to napriek tomu, že strana sporu o to požiadala, ide o zjavne nezákonný postup súdu, ktorým dochádza k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, avšak takýto nezákonný postup súdu nemusí dosahovať intenzitu porušenia ústavných práv tejto strany sporu. Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie ústavnosti takéhoto (zjavne nezákonného) postupu súdu pri oboznamovaní s miestom a časom verejného vyhlásenia rozsudku teda je, či sa do dispozičnej sféry a vedomia strany sporu dostalo v dostatočnom časovom predstihu (v lehote najmenej piatich dní) riadne upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Inak povedané, rozhodujúce je, či strane sporu vôbec bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, aj keď nie elektronickými prostriedkami. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že aj v prípade potvrdenia pravdivosti námietky sťažovateľa (že mu najvyšší súd informácie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku nedoručil elektronicky napriek jeho výslovnej žiadosti o túto formu komunikácie) by takáto situácia ešte nemusela znamenať porušenie ústavných práv sťažovateľa, a to vzhľadom na intenzitu zásahu do ústavných práv sťažovateľa oslabenú tým, že najvyšší súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku sťažovateľovi a verejnosti zverejnením predmetných informácií na úradnej tabuli súdu (túto skutočnosť sťažovateľ nijakým spôsobom nespochybnil). Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že sťažovateľ napokon ani nepreukázal, že by v zmysle dikcie relevantného zákonného ustanovenia § 219 ods. 3 CSP výslovne najvyšší súd o doručovanie písomností, resp. o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami požiadal.

14. Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu niet relevantnej súvislosti, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

15. Takisto nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, čl. 36 ods. 3 listiny, keďže súdnymi rozhodnutiami sťažovateľovi nebolo odopreté právo zákonom predpokladaným spôsobom domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom. Odôvodnený, skutkového či právneho omylu prostý záver všeobecných súdov o tom, že takýto nárok nie je daný, nie je dôvodom na vyslovenie porušenia tohto základného práva.

16. Ústavný súd preto v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na život podľa čl. 2 dohovoru a čl. 3 dohovoru, ktorý zakazuje mučenie a neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy (právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života) ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu uvedených práv. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd uvádza, že v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom (III. ÚS 38/05, II. ÚS 99/2011, IV. ÚS 302/2020). Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nedospel k záveru o porušení práv sťažovateľa podľa čl. 2, čl. 3 či čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom porušenie iného práva podľa dohovoru sťažovateľ nenamietal, ústavnú sťažnosť bolo nutné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj v časti namietaného porušenia čl. 13 dohovoru.

19. Článok 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy majú charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedené ustanovenia sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 437/2022), preto nebol dôvod sa osobitne namietaným porušením ustanovení ústavy zaoberať (I. ÚS 702/2025). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

20. V petite svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal tiež porušenie svojho práva podľa čl. 47 charty. Sťažovateľ namieta porušenie ustanovenia charty bez toho, aby v ústavnej sťažnosti bližšie odôvodnil aplikovateľnosť tohto medzinárodnoprávneho dokumentu ochrany základných práv a slobôd v kontexte základnej premisy, podľa ktorej sa aplikovateľnosť charty na prejednávany prípad riadi aplikovateľnosťou ustanovení únieového práva (I. ÚS 144/2024). Z čl. 51 ods. 1 charty vyplýva, že ustanovenia charty sú určené pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Ústavný súd konštatuje, že v predmetnom konaní sa neaplikovalo právo Európskej únie, a teda ani charta nie je v tomto prípade aplikovateľná. Z uvedeného dôvodu je ústavná sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako takú ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru):

21. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti napokon ústavný súd vyvodil aj to, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru), avšak nebolo možné zistiť, vo vzťahu ku ktorému konaniu, ktorým súdom ani z akých dôvodov. Sťažovateľ svoje argumenty obmedzil len na neurčité tvrdenie, podľa ktorého „*Ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti porušovateľ nekoná efektívne, nekoná s urýchlením, nekoná sústredene...*“. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh však vyplýva, že konanie už bolo v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne ukončené. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v nadväznosti na vyslovenie porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Ak je preto zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 410/2017), resp. jej nevyhovenie. S ohľadom na to ústavný súd aj v tejto časti podanú ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu